

dets Konsekventer. Nu vil man maasse sige: Det er et partist Standpunkt, de Meeneister staa paa, de se kun paa Landbruget og ikke paa noget som helst Andet. I Øvrigt finder jeg det mærkeligt, om dette, at man kommer ind og sidder her i denne Sal, skulle kunne have den mageløse Virkning — jeg indrømmer, at denne Sal rummer overordentlig megen Intelligents — men om dette, at man tog og flyttede en Mand her ind som Folkets Repræsentant, skulde gjøre, at han alene formaade at se paa hele Landets Lærv, og at den store Mængde ligesaa dygtige, ligesaa intelligente, ligesaa vel udviklede Mænd ude i Landet komplet skulde mangle Sands for Landets Lærv og komplet skulde tage fejl paa dette Omraade. Jeg kan ikke tro det. Jeg har saa megen Respekt for de Organer for Landbruget, der have udtalt sig i denne Sag, at jeg tror, at de ogsaa meget godt kunne se, hvad der er baade i Arbeidernes, Embedsmændenes og Middelstandsfolks Interesse. Det ligger ikke saa langt borte, at de jo meget godt kunne tænke over den, og jeg er overbevist om, at de have tænkt over den. Jeg tror, at de have tænkt lige saa godt over den som de Fleste af dem, der sidde her i denne Sal, og jeg tror ikke, der er nogen som helst Fare for, at de skulle løbe saa forjærdelig ensidig i Landbrugets Retning, fordi de staa som et Udtryk for Landbruget. Det har dog hidtil været saaledes, at en meget stor Del af Landmændene ærlig have trukket Læstet for Storpolitikens Bogn og villet arbejde for Frihedsbevægelsen, ligesom de ogsaa have udført et dygtigt Arbejde for den, og det har igennem den lange Kampperiode, vi have haft, viist sig, at netop Storstedelen af dem have viist Varme for Sagen og haft andre end netop snævre Landbrugsinteresser. Den Offerberedvillighed, der har viist sig ude paa Landet, viser dette saa tydelig som muligt. Derfor finder jeg ikke, at der i dette Øieblik er nogen særlig Grund til at rynke paa Næsen og kimse ad de Udtalelser, der ere fremkomne fra Landbrugerne, som om de vare fremkomne af Ensidighed. Særlig finder jeg da ikke, der er Grund dertil for de ærede Medlemmers Bedkommende, der saa nøie ere knyttede til Landbruget og saa nøie ere forbundne med de Interesser, der knytte sig dertil, og jeg tror ikke, at de ærede Medlemmer, til hvem man nærer saa store Forhaabninger om, at det ogsaa i denne Henseende skulde virke noget Godt, gjøre rigtigt i at kimse saa meget ad de Udtalelser, der ere faldne. Men som sagt, der har været

budt Landbruget Meget her i Landet og jeg siger, heldigvis for vort Land kan Landbruget taale en stor Del. Nu hørte vi jo nylig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm), hvilket Studemaal Landbruget faar. Naar det begynder at fordre Noget for sig, da er Løsenet: Klassepolitik, saa faar Landbruget strax dette Ord „Klassepolitik“ i Dinene. Maa jeg spørge det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds: Har Landbruget og dets Repræsentanter nogenfinde kastet Arbejderne dette Ord „Klassepolitik“ i Ansigtet? Har Landbruget ikke været villigt til at støtte Arbejderbevægelsen i mangfoldige Lær? Det ærede Medlem savner enhver Berettigelse til at komme og kaste Ordet Klassepolitik i Ansigtet paa Landbruget, naar det optræder i Sager som denne og andre lignende vigtige Sager. Jeg vil ikke paa nogen som helst Maade bebrejde det ærede Medlem, at han taler Arbeidernes Sag saa varmt og indtrængende som han kan og jeg vil ikke paa nogen som helst Maade bebrejde hans Meningsfæller, at de ved enhver Leilighed, ved enhver Sag fremhæve Arbeidernes Interesser, men dette kalder jeg forsaavidt ikke for Klassepolitik. Der kan være en ufornuftig, en daarlig Klassepolitik, men der kan ogsaa være en meget sund og fornuftig Klassepolitik. Naar man saaledes skal dele Landet i Klasser, kan det være meget fornuftig, at enhver Samfundsklasse sørger for sit Lærv, men det kalder jeg ikke Klassepolitik, naar de gjøre det under skyldigt Hensyn til andre berettigede Faktorer i Samfundet. Det er netop det, vi skulle have frem, det er det, Landbruget har forsojnt. Det er netop det danske Landbrugs store Feil, at det har holdt sig stille og lidt i Taushed, ligesom Arbejderne i tidligere Tider taug og led i Taushed. Arbejderne sige nu: Vi forlange dette, vi forlange hint, vi ville kræve Respekt for dette, kræve Understøttelse her, kræve Hjalp der. Nu kommer Landbruget ogsaa efterhaanden med til at sige: dette kræve vi, dette fordre vi og dette skulde, forekommer det mig, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds være den Sidste til at bebrejde Landbruget. Han kan være overbevist om, at Landboerne ere ikke mere indskrænkede i den Henseende, end Arbejderne ere det. Den Tid vil ogsaa komme, da Landboerne kunne lukke deres Mund op og tale for deres Lærv, og den politiske Historie, vi have haft fra 1848 til Dato, viser tilstrækkelig, at det danske Landbrug har ikke optrukket sine Fordringer til Stade for de andre Samfundsklasser. Vi have baaret